

1. Matteo

Daniella óvatosan közelítette meg bátyja szobájának ajtaját. A kiszűrődő hangokból sejtette, hogy a kissrác megint azt a játékot játssza, amit ő olyan nagy butaságnak tartott.

– A nevem Matteo, Matteo Ponti – hangzott bentről.

– Egy hónap, egy hét és öt nap múlva tizenkét éves leszek. Egy hótt unalmas szigeten lakom. Ja, és koronaherceg vagyok... Ez még hótt unalmasabb, mint a sziget. El akarok menekülni innen, mielőtt megesz a penész! Aki ezt a felvételt megtalálja, könyörgöm, jöjjön el és mentsen meg! S.O.S.! S.O.S.!

Az utolsó mondatokat már csak suttogta a diktafonba.

Gyorscsévélés hangja hallatszott, ahogy visszatekerte az ósdi szalagot az elejére, majd egy kattanással elindította a lejátszást. Vékonyka hang nyekeregte vissza az iménti szöveget, végül egy újabb kattanas után elnémult a magnó. Daniella ekkor látta elérkezettnek az időt. Úgy tett, mintha most érkezett volna, lábával csoszogott egy kicsit, azután bekiáltott a szobába:

– Hát te itt vagy? Gyere már ebédelni!

Matteo a hangra felemelte párnája sarkát és behajította alá a magnót. A mozdulatot azonban elvétette, a magnó egy koppanással a padlón landolt. De ezt már nem hallotta, mert felpattant és az ajtóhoz sietett.

Így is elkésett, Daniella eltűnt, mire kinézett a folyosóra. Csupán a kislány méltatlankodása csengett még a fülébe: kis pukkancs.

Matteo számára még az ebédlőbe vezető út is mesével volt kikövezve. A palotát az Unalom Szigetének hívta, mely ezekben a nyugalmas napokban tökéletesen rászolgált erre a gúnynévre.

A szünidőben úgy éltek, ahogy Matteo a közemberek életét elképzelte. A családtagok maguk vetették be az ágyat, kitakarították a szobájukat, kihordták a szemetet, elmosogattak, kiterегettek. A személyzet tagjai, akik máskor sürgölődve elégitették ki a Ponti hercegi család igényeit, nyáron szabadságra mentek.

A hercegség szegény volt, mint a templom egere. Csak ősztől tavaszig alkalmaztak minimális személyzetet, mikor Matteo és Daniella tanult, a hercegi szülők pedig dolgozni jártak, mint a köznép. Matteo nem tudta, hogy a felnőttek szerették-e ezt a helyzetet. Neki nem tetszett, így viszont legalább a nyári szünetre visszakaphatta kedvelt életterét, a palota néptelen folyosóit.

Idén nyáron ez az élettér is kezdett egyre unalmasabbá válni. A végtelenül szürke szombatokon, mint ez a mostani is volt, nem tudott mit kezdeni magával. Az

unatkozás már reggeli után elkezdődött, és úgy tűnt, soha többé nem fog véget érni.

Pár hete kitalálta a retrónapot. Ilyenkor elővette apja régi, kopott diktafonját, mellyel különböző komolyságú szövegeket vett fel. Előbb vicces rádióműsort rögtönzött, azután örökzöldeket énekelt a hetvenes évekből, és ma ebéd előtt, amikor elfogta a kétségbeesés, hajótörés vagy repülőgép-szerencsétlenség túlélőjének szerepébe bújva segítségért könyörgött. Ebbe zavart bele Daniella.

Amikor egyedül játszott, szerette túldramatizálni a dolgokat, de arra vigyázott, nehogy más is észrevegye a játékát.

Titkon persze remélte, hogy egyszer elküldheti hangüzenetét a nagy óceánon keresztül, és ha elérhetné a túlpártot, ha megtalálná valaki, és ha meg is hallgatná... de túl sok a ha. És ha mindennek ellenére mégis megtörténne, mi lenne akkor?

– Én lennék a világon a legboldogabb srác – suttogta maga elé.

– Matteo! – harsant fel a folyosó túlsó végéről testvére ellentmondást nem tűró hangja.

Nincs mese, ha menni kell, hát menni kell.

– Jól van, ne ordíts, mint egy szabadnapos vasárnapi szamár! Pláne, hogy szombat van!

És megjött Péntek – jutott eszébe az irodalmi hasonlat, de a hét napjainak további visszapörgetésében csütörtököt mondott. Viszont tényleg hétvége volt, ebédidő és a család már csak rá várt.

Minden szempár Matteóra szegeződött, ahogy belépett az étkezőbe. Némelyik kérdőn, mások durcásan. A személyzet hiányozhatott, a családi illemszabály viszont maradt, addig senki nem ehetett, míg nem ült mindenki a helyén.

– Muszáj neked mindig késned, Matteo? – csattant fel Daniella.

Tovább is pörölt volna vele, ha édesanyja, Beatrice hercegnő rá nem szól:

– Daniella, kérlek!

A kislány elhallgatott, de Matteo nem lélegezhetett fel, mert anyja sem hagyta szó nélkül a késést.

– Miért nem tudsz időben ideérni, mint a többiek?

Gyorsan ülj le, különben éhen halnak a testvéreid!

Mindenki a saját poharát töltögette és ki-ki magának szedett az ételekből. Az anyahercegné, a hercegnők, a kishercegnők és hercegek egymásnak adogatták a tálakat, tálcákat.

– Ki mond asztali áldást? – törte meg a csendet az asztalfőn ülő Silvio herceg.

Matteo megrökönyödött, mert nem szoktak asztali áldást mondani, legalábbis időtlen idők óta nem hangzott el Isten neve a falak között.

– Aki elkésett – vigyorgott Daniella.

– Ünnepe van? – érdeklődött szemtelenül Matteo. Silvio ártatlan mosollyal bölintott a lánya felé.

– Remek ötlet. Matteo, kérlek, mondd el az áldást!

A fiú segítségkérőn nézett a családjára, akik azonban a férfival értettek egyet. Sőt úgy tettek, mintha Matteo ott sem lenne.

Ez a nap már így veszett – gondolta a fiú megadóan.

Vett egy mély lélegzetet és belekezdett:

– Édes Jézus, légy vendégünk... Á, félre a formaságokkal! Itt még a Jóisten is elunná magát – fakadt ki.

Beatrice szúrós pillantást vetett rá:

– Matteo! Viselkedj, kérlek!

Daniella, a kis kotnyeles vette át a szót, csak hogy ki ne maradjon:

– Drága Jézus, köszönjük a finom ételt, és azt, hogy együtt tölthetjük ezt a mai napot. Ámen!

A többiek kórusban vágták rá:

– Ámen.

– Jól van, Daniella, ez nagyon szép volt – dicsérte meg az édesanyja.

– Könyörgöm, együnk már! – nyüszített fel Matteo, de csak az orra alatt.

– Nem vagy vicces – morogta felé a húga.

Az unokatestvérei általában jót nevettek a fiú beszólásain, igaz, csak utólag, amikor már nem nézte őket árgus szemekkel egy felnőtt sem. Most sem mutatták, mennyire tetszett nekik az előbbi jelenet.

A nyugodt szombati ebédet ezután csöndben költötték el. Matteo két falat között azon gondolkodott, mivel dobhatná fel az előtte álló, rémesen egyhangú délutánt. Kivételes fantáziája általában jobbnál jobb tippekkel látta el, ami azonban végül bekövetkezett, azt ebben a pillanatban még elképzelni sem tudta.

A nyári szünidő unalmas részének vége rohamosan közeledett.

2. Daniella

Amikor Beatrice a mosogatás végén a lánya keresésére indult, az ebédlőben talált rá. A kislány könyökére támaszkodva szótlanul és szomorúan meredt maga elé.

– Mi bánt, kicsim? – simogatta meg Daniella rakoncátlan fürtjeit.

A kislány durcásan fordult anyja felé.

– Olyan igazságtalan, hogy mindig Matteo pártját fogjátok! Bezzeg, ha én csinállok valamit, mindjárt összeszidtok.

Anyja átkarolta a vállát és magához húzta:

– Ne butáskodj, hiszen most pont őt vontam kérdőre a késés miatt. Tudtam, hogy már nagyon éhes voltál. De nem hiszem, hogy ez bánt igazán. Olyan jól megvagytok, sokat játszottok együtt. Mi az igazi baj?

Beatrice finoman megpöccintette Daniella orrát, amolyan kedvesen-viccesen, ahogy csak az anyukák tudják a lányaikkal játszani ezt, hogy jobb kedvre derüljenek, de most nem ért célt. Daniella morcosan elfordult anyjától úgy, hogy belecsikordult a nagy ebédlőszék.

– Jaj, anyu, most ne! Tudod, hogy unatkozom! U-nat-ko-zom! – kiáltotta kétségbeesetten.

Hangjától visszhangzott a folyosó és a közeli fák ágairól felrebbentek a verebek.

Beatrice szívszaggatóan felsóhajtott, ahogy csak az anyák tudnak, de a kislány nem akarta meghallani.

Daniella a nyarat a tengerpartnak akarta szentelni. Úgy tervezte, hogy szép köveket és kagylókat gyűjt, kiállítás rendez belőlük, naplót ír róluk, esetleg ékszereket készít belőlük magának és a barátnőinek. Vagy éppen körbelovagolja legkedvesebb lován, Tömzsin a szigetet.

Esetleg áteveznek a helyi cserkészekkel a buckákra, ahol még sosem járt ezelőtt, de már nagyon szeretett volna menni. Buckák – így nevezték tréfásan a három fő szigetcsoporthoz álló hercegség további, kicsi mellékszigeteit.

Ehelyett sem ő, sem Matteo még a hercegi kert végébe sem jutott ki, mert hol vásárolni kellett, hol meg takarítani, mosni, teregetni, vasalni, varrni, pakolni. A temérdek házimunka személyzet híján a család nyakába szakadt.

Félreértés ne essék, nem a gyerekek végezték a munka legjavát, de bőven elkélt a segítségük. A palota nagy, a szobája számos és a tennivaló is sok volt.

Daniella hercegnő léte szorgos lánykának bizonyult, s bár pukkancsnak tűnt, valójában nem volt az. Ez a nyár tehetett róla, hogy így kihozta a sodrából. Mintha nem ért volna véget az iskola, hanem háztartástan-gyakorlat lenne, csak most az undok Marie néni nélkül. Legalább ennyi előnye van. De akkor mikor jön el a

pihentető, sulimentes, élménydús nyár? Hol vannak az együtt töltött vakációs napok? A fenséges és boldog, de pihenő szülei, családtagjai?

Megannyi kérdés kínozta és bosszantotta ezt a csöpp kis lánykát, hergelte belül egészen addig, amíg ki nem durrant a lélek-lufi.

– Milyen hercegség vagyunk mi?! – fakadt ki belőle kilenc évének teljes felháborodása. – Nekünk inasok százait kellene dolgoztatnunk, bálokat kellene tartanunk, királyfikát és királylányokat kellene meghívunk, és egyáltalán...! Nem Hamupipőke vagyok, hanem Danie-he-he-hella-a-a-a! – zokogta keservesen.

Beatrice mosolyogva átölelte és megpuszilta.

– Igazad van, drágám – sóhajtotta megértőn. – Nektek kikapcsolódás kell, nem ez a bolondokháza.

Daniella hálásan nézett fel rá, miközben Beatrice letörölte a könnyecsképeket lánya arcáról.

– Ha nagy leszel, majd megérted – mondta neki biztatón. – A legjobbat akarjuk nektek és a hercegségnek. Fenn kell tartanunk ezt a kis szigetországot, hogy majd ti is megoszthassátok a leendő gyerekeitekkel és azok gyerekeivel. Hiszek benne, hogy így lesz. De addig muszáj segítenünk egymásnak! Tudod, amikor Hamupipőke végül férjhez ment, neki is ez lett a dolga: irányítania kellett a palotát és a birodalmat.

– Nem a herceg csinálta ezeket? – pislogott rá bizonytalanul a kislány.

– Talán igen, de szerintem inkább együtt vezették az országot. Így igazságos, nem? Mi is ezt tesszük Larissa tantéddal, megosztjuk a munkát. Mert szeretünk titeket, és a szigetünk lakóit is életben akarjuk tartani. Így vagyunk egy kerek egész állam. Szeretném, ha egy napon ezt mondhatnátok ti is Matteóval, mert akkor ez azt jelenti, megvan még az országunk.

Daniella egy valódi hercegkisasszony komolyságával nézett bele anyja szemébe:

– Ha rajtam múlik, édesanyám, akkor Tripicon virágozni fog!

– Tudom, hogy hiányolod a tengerpartot – simogatta meg Beatrice a lánya nedves orcáját. – Most, hogy már minden kuzin itthon van, mit szólnál hozzá, ha délután mind lemennénk a tengerhez? Van hozzá kedved?

A kislány felrikkantott:

– Igen! – Majd dalra fakadt és táncrea perdült: – Irány a tengerpa-a-art, irány a tengerpa-a-art, kavicsok és kagylócskák, jövő-ö-ök!

Mielőtt kitáncolt az ajtón, egy nagy, cuppanós puszit nyomott Beatrice hercegnő arcára.

Az asszony is nevetett, de Daniella érezte, hogy az anyja arca nedves volt a szeme körül.